

ת"פ 3275/01/20 - מדינת ישראל נגד יהודה לוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 3275-01-20 מדינת ישראל נ' לוי

לפני כבוד השופטת דנה אמיר
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם יהודה לוי

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד נדב שחם

ב"כ הנאשם - עו"ד עופר מושביץ

הנאשם

גזר דין

רקע ועובדות האישום והכרעת הדין

1. כתב אישום שהוגש נגד הנאשם ייחס לו עבירה של **תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 368ו(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), על סמך העובדות הבאות:
בתאריך 24.7.2018 בשעה 8:03 לערך, ברחוב חיים לנדאו - פינת בן גוריון בעיר חולון, על רקע סכסוך שנתגלע בין הנאשם, יליד 1951, לבין המתלונן, יליד 1943, סביב מקום חנייה, תקף הנאשם את המתלונן שלא כדין בכך שניגש לרכבו (להלן: **הרכב**), פתח את דלת הרכב ומשך את המתלונן מתוך הרכב. נטען כי באותן נסיבות תקף הנאשם את המתלונן פעם נוספת שלא כדין בכך שהכה בו בידו הימנית וגרם לו לפצע מדמם. עוד נטען כי בהמשך לאמור, תקף הנאשם את המתלונן פעם נוספת בכך שדחף אותו בחוזקה עד אשר נפל המתלונן על הקרקע ונחבל בברך. על פי כתב האישום, כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות חבלה במרפק ברך (כך במקור - ד.א.), ברך ימין ושריטות באמה.

2. ביום 13.3.22 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של **תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש**, לאחר שקבעתי שהוכח בפני כי "**הנאשם תקף את המתלונן בכך שהכניס ידיו דרך חלון רכבו של המתלונן, הכה בו ושרט אותו וכמתואר בכתב האישום, לאחר שיצא מהרכב וניגש אליו, דחף אותו הנאשם והוא נפל ונחבל. קשר סיבתי כנדרש בין החבלות בירך ובברך ימין המתוארות בכתב האישום, והשריטות באמה הימנית, לבין התקיפה הנטענת הוכח באמצעות התעודה הרפואית ת/9, תמונות החבלות ודוחות הפעולה ת/4-ת/6, עדות יבגניה ת/11 ועדותה של מירב**".

הראיות לעונש

עמוד 1

3. מטעם המאשימה הוגשו הצהרת נפגע עבירה (ענ/1) וכן ת/6 ו- ת/9 שהוגשו בשלב שמיעת הראיות באשר לתיעוד החבלות שנגרמו למתלון. מטעם ההגנה הוגש סיכום רפואי שערך ד"ר אלכסנדר גולדמן (להלן: ד"ר גולדמן) חלף חקירתו הראשית (ענ/1) והוא אף נחקר בחקירה נגדית וכן פרוטוקול דיון שנערך בישיבה משותפת של ועדת חוקה, חוק ומשפט וועדת העבודה, הרווחה והבריאות ביום 27.11.2007 בנוגע להצעות חוק להחמרת הענישה בעבירות של תקיפת קשישים (ענ/2).

תמצית טיעוני המאשימה לעונש

4. ב"כ המאשימה טען כי במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על שלמות גופו, בטחון ושלמות נפשו של הפרט, וכי עוצמת הפגיעה בערכים אלה היא ברף בינוני, בשים לב לזהות קורבן העבירה שהוא אדם כבן 77. בקשר לנסיבות ביצוע העבירה טען כי מדובר בסכסוך דרכים בנוגע לחנייה, וכי חומרת התקיפה מתבטאת בעוצמת האלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלון אשר גרמה לו לחבלות של ממש בירך ובברך ימין וכן שריטות באמה הימנית, תוך שהפנה לנפוצות התופעה של אלימות על רקע שימוש בדרך.

5. ב"כ המאשימה הפנה לקביעה בהכרעת הדין לפיה אין לקשור בין השבר באגן עליו הצהיר המתלון לבין התקיפה, אולם לטענתו יש לתת לכך ביטוי ולו בבחינת הנזק שצפוי היה להיגרם למתלון מהתקיפה ובשל השבר באגן. לצד זאת, ציין באופן ממתן את נסיבות התקיפה הייחודיות במקרה זה משהמדובר בתקיפה על ידי נאשם שהוא יליד שנת 1951, כבן 67 במועד ביצועה. בכך, גם לשיטתו, יש כדי לצמצם את הנסיבה המחמירה בעבירה הנוגעת לפערי הכוחות בין הנאשם למתלון. על פי המאשימה, בנסיבות, יש לקבוע את מתחם הענישה בין 12-5 חודשי מאסר, ולגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם ל- 5 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה לתמיכה במתחם הענישה לו עתר.

6. לטענת ב"כ המאשימה, על אף גילו של הנאשם (כבן 71), העדר עבר פלילי ומצבו הבריאותי, על עונשו לכלול רכיב של מאסר בפועל תוך שהפנה לכך שהנאשם לא נטל אחריות ולא הביע חרטה, לא חסך מזמנו של בית המשפט ולא חסך את עדותו של המתלון. לטענתו, ד"ר גולדמן אמנם סבור שמאסר עלול להחמיר את מצבו הרפואי של הנאשם עד כדי סיכון חיים, אולם לא ידע להתייחס באופן קונקרטי לכך, וממילא מסר שאינו מכיר את מערך הבריאות בשב"ס ואת תנאי הכליאה. בנסיבות אלה לטענתו מצבו הרפואי של הנאשם אינו נכנס בגדר שיקולי צדק המצדיקים סטייה ממתחם הענישה ההולם לקולא. בהקשר זה הפנה לפסיקה וטען כי הנחת המוצא היא שגורמי הרפואה בשב"ס ערוכים לטפל באסירים בעלי נזקקות רפואית. ב"כ המאשימה אף הפנה להצהרת נפגע העבירה וטען כי יש לקבוע פיצוי בסכום שיבטא את הכאב והסבל שנגרמו למתלון וכן אובדן ימי עבודה (ענ/1).

תמצית טיעוני ההגנה לעונש

7. בטיעונו, בקשר לעבירה בה הורשע הנאשם, הפנה ב"כ הנאשם לענ/1, פרוטוקול וועדות הכנסת, וטען כי אמנם הכוונה הייתה להחמיר עם עבריינים שתקפו קשישים, אולם המחוקק לא נתן דעתו למקרה בו מי שהורשע בעבירה הינו זקן העלול להישלח למאסר. לטענת הסנגור, בנסיבות ביצוע העבירה במקרה זה מידת הפגיעה בערכים המוגנים נמוכה. בתוך כך טען כי לא קדם למעשה התקיפה תכנון וכי לא היה בה אכזריות, וכן כי יש להתחשב לקולא בעובדה שהן המתלון, הן הנאשם הם זקנים כהגדרה בחוק. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב אף בעובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי ובמצבו הרפואי המורכב, המלמדים גם על העדר מסוכנות. הסיגור הפנה לע"פ 5669/14 לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל (29.12.15) (להלן: עניין לופוליאנסקי) וטען כי באיזון בין חומרת העבירה לבין מצבו הרפואי של הנאשם, אין כל מניעה לסטות ממתחם העונש לקולא. בתוך כך טען כי מצבו הרפואי של הנאשם אף חמור יותר ממצבו של לופוליאנסקי היות וזה נמצא מתאים לריצוי עונש בעבודות שירות בניגוד לנאשם. על כן, לטענתו, יש לגזור על הנאשם עונש שלא יכלול רכיב של מאסר בפועל.

8. בדיון היום, לאחר שהתקבלה חוות דעת הממונה על עבודות שירות, השלים הסניגור את טיעונו. הסניגור טען כי חוות הדעת שהתקבלה אינה מפתיעה וכי המדובר במקרה חריג בו ראוי לפעול בהתאם להלכת לופוליאנסקי. בנוסף, ביקש התחשבות בגובה הפיצוי שייגזר, הפנה למסמכים מהמוסד לביטוח לאומי וטען שהנאשם ואשתו חיים מהבטחת הכנסה וכן ביקש כי אתעלם מכל הצהרה של המתלון ביחס לשבר באגן שנגרם לו ותוצאותיו שלא בוסס שאלה נגרמו כתוצאה מביצוע העבירה הנדונה.

דבר הנאשם

9. הנאשם לא הוסיף על הדברים שמסר בעבר וביקש את מידת הרחמים והוסיף כי גם לו נגרם קושי רפואי כתוצאה מהאירוע בעקבות טריקת הדלת של המתלון.

קביעת מתחם העונש ההולם

10. כידוע, **מתחם העונש ההולם** נקבע בהתאם לעקרון המנחה בענישה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו, תוך התחשבות בערך חברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

11. הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם הם על שלמות גופו, בריאותו, שלוותו וביטחונו של קשיש, כמו גם שמירה על הסדר הציבורי בדרך. המחוקק מייחס חומרה מיוחדת לעבירות של תקיפת קשישים, והדבר בא לידי הן בקביעת עונש מרבי של מאסר עד חמש שנים, הן בהוראת סעיף 368(ד) לחוק העונשין לפיה "**הורשע אדם בעבירה לפי סעיף זה, יוטל עליו עונש מאסר, שלא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים שיירשמו, כולו על-תנאי**". רק לאחרונה, בע"פ 2471/21 **מדינת ישראל נ' אבו ערישה** (16.1.22), שב וציין בית המשפט העליון את החובה החברתית והמוסרית להגן על קשישים וחסרי ישע ואת הצורך בענישה מחמירה למיגור התופעה של ניצול חולשתם.

12. בחינת נסיבות ביצוע העבירה במקרה זה מעלה כי במהלך סכסוך שנתגלע בין הנאשם לבין המתלון סביב מקום חנייה, תקף הנאשם את המתלון בכך שהכניס ידיו דרך חלון רכבו של המתלון, היכה בו ושרט אותו ולאחר שהמתלון יצא מרכבו, ניגש אליו הנאשם שוב, דחף אותו והמתלון נפל ונחבל. מעשי הנאשם מבטאים אלימות שאינה אך נקודתית וגם בכך היבט לחומרה. עם זאת, יש להתחשב לקולא בכך שמדובר בתקיפה שבאה על רקע סכסוך ספונטני, מבלי שקדם לה תכנון מוקדם. כמו כן מקובל עלי כי יש להתחשב לקולא אף בכך שמדובר באלימות שהופנתה כלפי מתלון, בעת שהיה כבן 75, על ידי הנאשם בעת שהיה כבן 67, כאשר בהכירי את המתלון והנאשם איני סבורה כי פער הגילים ביניהם עומד לחובת הנאשם בבחינת רכיב מיוחד לחומרה.

13. מעשי התקיפה גרמו למתלון חבלות של ממש במרפק, בירך ובברך וכן שריטות באמה. מדובר בנזק לא מבוטל, במיוחד נוכח גילו של המתלון. ברי כי מעשי התקיפה שביצע הנאשם כלפי המתלון ובמיוחד דחיפתו את המתלון לאחר שיצא מרכבו עלולים היו לגרום למתלון נזק חמור יותר. מתוך הצהרת המתלון עולה כי נזקק לבדיקות בקופת חולים ולאחר מכן בבית חולים כשהוא מפונה באמצעות אמבולנס. למרבה המזל, שוחרר המתלון לביתו לאחר שלא נמצאה עדות לשבר. עם זאת הצהיר המתלון כי קיבל משככי כאבים וחופשת מחלה למשך 101 ימים. המתלון הצהיר גם כי עבר ניתוח מוצלח לתיקון שבר באגן (לא נטען ולא בוסס על ידי המאשימה קשר בין השבר לתקיפה). לדבריו מיום האירוע ועד היום סובל מכאבים בברך ימין והוא נעזר בהליכון או מקל ונזקק לסיוע במשימות יומיומיות בלבוש ורחצה ומתקשה בשיבה. בנסיבות הנדונות, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף חומרה נמוך עד בינוני.

14. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה שיש בה לשקף את גישת בתי המשפט

בענישה בעבירות של תקיפת זקן הגורמת לחבלה של ממש. עיון בפסיקה מלמד כי בגין ביצוע העבירה נקבע פעמים רבות מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ובין מספר דו ספרתי של חודשי מאסר לריצוי בפועל, וכי העונש המתאים לנאשם בגדרי המתחם מושפע מעברו הפלילי, נסיבותיו האישיות, הודאה והבעת חרטה וכיו"ב (ראו והשוו: רע"פ 3163/17 **שבח נ' מדינת ישראל** (19.6.17), רע"פ 8633/21 **לב נ' מדינת ישראל** (29.12.21), ע"פ 6258/18 **ויאצ'סלב נ' מדינת ישראל ואח'** (24.1.19), רע"פ 2678/20 **רחמים נ' מדינת ישראל** (27.4.20), רע"פ 4844/15 **גלבו נ' מדינת ישראל** (16.7.15), עפ"ג (מחוזי חי') 19347-03-16 **טל נ' מדינת ישראל ואח'** (3.4.16)). בקשר לענישה נוגעת לאליומות המופעלת על ידי משתמשים בדרך ראו כפי שהפנה ב"כ המאשימה: עפ"ג (מחוזי ת"א) 32560-10-14 **מדינת ישראל נ' בלס** (18.3.15) ות"פ (שלום חיפה) 58818-06-18 **מדינת ישראל נ' גושין** (29.7.20).

15. לאחר בחינת נסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים והענישה הנוהגת שלעיל, מצאתי לאמץ את מתחם הענישה לו עתרה המאשימה ביחס לעונש המאסר ולהעמידו בין 5 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

קביעת העונש הקונקרטי לנאשם

16. הנאשם הוא יליד שנת 1951, לא נטל אחריות לביצוע העבירה או הביע חרטה הוניהל את משפטו עד סופו. ב"כ הנאשם טוען כי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא בשל שיקולי צדק שעניינם במצבו הרפואי המורכב של הנאשם שאינו מאפשר השמתו במאסר מאחורי סורג ובריה, משום החמרת מצבו הרפואי וסיכון חייו. בעניין זה נסמך הסנגור על **ענ/1** ועדותו של ד"ר גולדמן. מנגד, לטענת ב"כ המאשימה עדותו של ד"ר גולדמן אינה קונקרטית דיה על מנת להוות ראיה לכך שמצבו הרפואי הרעוע של הנאשם יסכן את חייו או יביא לקיצור ממשי של תוחלת חייו באופן המצדיק את ההקלה המבוקשת על ידי הסנגור.

17. **בעניין לופוליאנסקי** נקבע כי מצב בריאותי יכול, במקרים מסוימים, להוות שיקול לסטייה לקולא ממתחם העונש שנקבע מטעמי צדק, כשטרם החלטה, יש אף לערוך איזון בין מידת הסיכון שיש להשפעת מאסר על מצבו הרפואי של הנאשם לבין חומרת המעשה בו הורשע. ראו בהקשר זה פסקאות 221-222 לפסק הדין:

"בבוא בית המשפט לשקול חריגה מטעמי צדק ממתחם העונש ההולם, שומה עליו לאזן בין טעמי הצדק המצדיקים חריגה מן המתחם לבין חומרת המעשים שבהם הורשע הנאשם. בקטגוריה שבה עסקינן יש לבחון אם עונש של מאסר בפועל עלול לסכן את חייו של מי שהורשע בדין או לקצר בצורה ניכרת את תוחלת חייו, ולהביא מנגד, כאמור, את חומרת המעשים שבהם הורשע. תוצאת איזון זה עשויה להיות שליחתו של הנאשם לעונש מאסר בפועל הנמוך מתחתית מתחם הענישה שנקבע; או הימנעות מהשתת מאסר בפועל, גם מקום שבו "רצפת" מתחם העונש ההולם כוללת עונש מאסר בפועל, הכל לפי נסיבות המקרה.

מכאן אתה למד כי גם נאשם החולה במחלה קשה, או כזה שהמאסר יסב לו סבל רב וייחודי, עלול להישלח לשאת בעונש מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריה. הדברים נכונים גם כאשר עסקינן במי שמצבו הבריאותי רעוע. כבר נפסק כי "[...] מצב בריאותי קשה - איננו צריך בהכרח להקנות לעבריין פטור מעונש מאסר בפועל בגין מעשיו הרעים, ככל שעונש זה מוצדק לגביו לאחר הרשעתו [...]" (עניין פלוני, פסקה 14). כאשר עסקינן במצב רפואי, ככלל, הנחת המוצא היא כי גורמי הרפואה בשירות בתי הסוהר ערוכים לטפל באסירים במצבים רפואיים שונים, כולל כאלה שאינם פשוטים כלל ועיקר. את מצבו הרפואי של מי שהורשע בדין יש לאזן עם שיקולים רלוונטיים אחרים, ובכלל אלה הסיכון שנשקף לציבור ממנו. אין אפוא בדברינו אלה משום

קביעת כלל שלפיו טענה לקיצור תוחלת חיים נושאת בצידה, מניה וביה, חסינות מפני עונש מאסר בפועל".

18. כפי שהפנה ב"כ המאשימה, הנחת המוצא היא שגורמי הרפואה בשב"ס ערוכים לטפל באסירים בעלי נזקקות רפואית, וקיימים מקרים בהם קבע בית המשפט כי אין מקום להקלה בעניינם של נאשמים שלא הוכיחו כי מצבם הרפואי אינו ניתן לטיפול על ידי שב"ס, או שעונש מאסר במצבם הרפואי יסכן את חייהם או יביא לקיצורם במידה ניכרת (רע"פ 2914/21 כחלון נ' מדינת ישראל (14.6.21), עפ"ג (מחוזי חי') 61867-11-19 מדינת ישראל נ' אבו עיסא (4.12.19)).

19. יחד עם זאת, מבחינת הפסיקה עולה כי קיימים גם מקרים בהם בשל נסיבות מיוחדות של הנאשם הנוגעות למצבו הבריאותי ו/או למצב הבריאותי של בני משפחתו, חרג בית המשפט ממתחם הענישה משיקולי צדק גם בעניינם של מבצעי עבירות חמורות, שבתחתית מתחם הענישה בעניינם נקבעה תקופת מאסר ממושכת (ת"פ (מחוזי ת"א) 23061-07-15 מדינת ישראל נ' עזרן (13.10.2016)). ראו גם ת"פ (מחוזי חי') 15328-11-19 מדינת ישראל נ' בניאגויב (28.6.2020) שם סטה בית המשפט המחוזי ממתחם העונש ההולם שתחתיתו נקבעה על 24 חודשי מאסר בפועל נוכח הסיכון לנאשם במצבו הרפואי המורכב וכלל נסיבותיו. בנוסף, מהפסיקה אף עולה כי חריגה לקולא משיקולי צדק נקבעה גם בעניינם של מי שלא בוסס כי נשקפת סכנה לחייהם, אך נסיבותיהם הרפואיות הן כאלה שריצוי עונש מאסר בפועל על ידם יהיה כבד פי כמה בהשוואה לעונש אשר יוטל על אדם בריא (ת"פ (ראשל"צ) 47713-05-12 מדינת ישראל נ' ווקנין (30.4.2019), ת"פ (מחוזי נצ') 26563-03-14 מדינת ישראל נ' עאסלה (24.4.2017)).

20. בעניינו, מענ'1, הסיכום רפואי שערך ד"ר גולדמן, קרדיולוג המטפל בנאשם, עולה כי הנאשם סובל מאי ספיקת לב קשה, מפרפור פרודורים התקפי, כי עבר השתלת קוצב לב קבוע וכי בשנים האחרונות אושפז מספר פעמים לצורך טיפול לרבות במחלקת טיפול נמרץ. ד"ר גולדמן מתרשם כי לאחרונה חלה החמרה במצבו של הנאשם וכי הוא סובל מקשיי נשימה במאמץ מינימלי. להערכתו, הפרוגנוזה לתוחלת חייו של הנאשם אינה ארוכה והוא זקוק למעקב רפואי צמוד ולביקורים תכופים במרפאת אי ספיקת לב, אחרת ייגרמו לו סיבוכים מסכני חיים כמו בצקת ריאות והפרעות קצב לב, אשר דורשים טיפול רפואי דחוף ואשפוז בבית חולים. חוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 19.9.2022 פירטה גם היא את מצבו הרפואי המורכב של הנאשם ועל פיה הנאשם אינו כשיר לכל עבודה במצבו הבריאותי. על פי חוות הדעת, בבדיקת רופא המבוססת על עיון במסמכים ועל אנמנזה בשיחה עם הנאשם עולה כי תפקודו הלבבי נמוך מאוד (20%) והוא אף סובל מאי ספיקת כליות כרונית, מוגבל בתפקוד יומיומי ונעזר במטפל 17 שעות שבועיות. כשאלה הן הנסיבות, הרי שככל שייגזר על הנאשם עונש מאסר, יהיה עליו לרצותו מאחורי סורג ובריח.

21. בחקירתו הנגדית בבית המשפט טען ד"ר גולדמן כי שהייתו של הנאשם בבית סוהר עלולה להחמיר את מצבו ולסכן את חייו. הגם שמסר כי אינו מכיר את מערך שירותי הבריאות של שב"ס לפרטי פרטים ואינו מכיר את תנאי הכליאה, להערכתו אין במערך זה יכולת לטפל בנאשם כנדרש בשל מצבו. ד"ר גולדמן מסר כי במערך הבריאות של שב"ס קיים בכל זמן נתון גורם רפואי שהוא חובש אולם הנאשם זקוק לבדיקות מעבדה ולטיפול.

22. מסקנתי משמיעת עדותו של ד"ר גולדמן ועיון בענ'1 היא כי אלה מבססים במידה משכנעת קשר בין ריצוי מאסר בבית סוהר לבין החמרה וסיכון לבריאות או חיי הנאשם, גם אם הנחת המוצא היא שגורמי הרפואה בשב"ס ערוכים לטפל באסירים בעלי נזקקות רפואית. יש לזכור כי מראש, העונש המבוקש לנאשם הוא בן 5 חודשי מאסר בלבד, כשהמאשימה אף הסכימה כי ירצה בעבודות שירות ככל שהנאשם ימצא כשיר לבצען. כשזו עמדת המאשימה אף קיים בנסיבות קושי ערכי לקבוע כי רק בשל מוגבלות הנאשם ומצבו הבריאותי הקשה, אשר לא יכול להיות חולק שיקשה עד מאוד את ריצוי עונש המאסר על ידו, ירצה הנאשם את עונש המאסר בבית הסוהר ולא בעבודות שירות. כפי שצוין כב'

השופט רובינשטיין ברע"פ 1/09 אסרף נ' מדינת ישראל (17.3.2010):

"במובן הערכי אין מצבו של אדם עם מוגבלויות צריך לדעתנו להיות שונה לרעה מזה של כל אדם... בשל חובת הגינות שאינה טעונה חוק, והיא מעוגנת בערכים אנושיים בסיסיים. הרי לא יתכן, כי אדם עם מוגבלות ייאסר במקום שאחר לא ייאסר".

עוד ראו ע"פ 2208/10 גולדציאן נ' מדינת ישראל (6.5.2010) ות"פ (רח' 9524-12-13 מדינת ישראל נ' פלוני (21.10.2015).

23. ואבהיר, אין באמור כדי ללמד שבכל מקרה ומקרה בו לא נמצא הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות מסיבות רפואיות יביא הדבר לתוצאה אוטומטית של מיתון עונשו וחריגה לקולא ממתחם הענישה. עם זאת, במקרה זה, השילוב בין עמדתה העונשית של המאשימה, מצבו הרפואי הקשה והמורכב של הנאשם, הסיכון לבריאותו מריצוי עונש של מאסר בפועל, ואי כשירותו לריצוי עונש בעבודות שירות, ואיזון אל מול העבירה שביצע בנסיבותיה, מביאים למסקנה כי נכון לחרוג לקולא ממתחם הענישה משיקולי צדק ולגזור על הנאשם עונש של מאסר על תנאי מרתיע לצד פיצוי. הפיצוי למתלונן יקבע בשים לב לחבלות שהוכח שנגרמו לו, למצבו ולכאב וסבל שחווה וכן לחופשת המחלה לה נזקק. מובן שלא ינתן משקל לשבר באגן ולניתוח שעבר המתלונן משלא בוסס כאמור קשר בינם לבין תקיפתו על ידי הנאשם.

24. השיקולים המפורטים לעיל, יחד עם חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה (כארבע שנים) והעדר עבר פלילי (כך לדברי בא כוח המאשימה לעומת קיומן של הרשעות קודמות וריצוי מאסר בפועל כפי האמור בחוות דעת הממונה על עבודות שירות), מהווים אף טעמים מיוחדים לחרוג מן הכלל הקבוע בהוראת סעיף 368(ד) לחוק העונשין לפיו בעבירה של תקיפת זקן הגורמת לחבלה של ממש לא יוטל עונש מאסר שכולו על תנאי.

סוף דבר, לאחר שקילת מכלול השיקולים שלעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים לתקופה של 3 שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות.

ב. פיצוי למתלונן בסך 4,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים, הראשון לא יאוחר מיום 1.11.2022. לא ישולם תשלום תעמוד היתרה לפרעון מיידי. המאשימה תעביר את פרטי המתלונן למזכירות בית המשפט לשם העברת סכום הפיצוי לידי.

ככל שהופקדו כספים על ידי הנאשם במסגרת תיק זה, הרי שימשו לתשלום הפיצוי והיתרה תוחזר לנאשם, בכפוף לכל מניעה על פי דין.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ו אלול תשפ"ב, 22 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים.

עמוד 6

